

יש בקרבות

ובallo האופנים⁽¹⁵⁴⁾ אמר רבי יוסי בר רב**י** יהודה שנתרבה שוגג כמויד לגבי תמורה.

שנינו במשנתנו: **רבי אלעזר אומר:** **הכלאים** וחטפה והויצא דופן וטומטום ואנדראגינום, לא קדושיםין, ולא מקדישין.

הגמרא מבארת מה פירוש "לא קדושיםין", ומה פירוש "לא מקדישין".

אמר שמואל:⁽¹⁵⁵⁾ "לא קדושיםין", הינו בתרמורתה, המיר את מחמש בהמות אלו בבהמת הקדרש, לא נתפסת בהן התמורה. ואף על פי שהתרמה נתפסת על בעלי מומין, היא אינה נתפסת על אלו, והטעם יבואר لكمן.

וכל שכן שלא חלה עליהם בתקילת הקדשה, כשמקדישין קדשות הגוף למזבח, אלא קדשות דמים בעלם עצים ובאנבים, ונפדים بلا מום.

"**ולא מקדישין**", את אחרים, לעשות תמורה. אם הם קדושים [ולקמן יבואר איך נתקדשו], והмир בהן בהמת חולין, לא נתפסת התמורה.

אמר חדא.
ועין בלחם משנה [שם] הסוכר בדעת הרמב"ם שהאמוראים חולקים.

155. ברור שדברי שמואל הם אליבא דברי אלעזר, אבל שמואל עצמו סובר בדעת חכמים בתוספתא שהמתפייס את הטריפה חלה עליו תמורה [ולදעתו שמואל סוברים כן חכמים גם בתקילת הקדשה]. עיין בחידושי הגראי"ז. ולדעתו אין ללמידה טריפה מבהמה טמאה [כמו

שאסור להמיר, אלא שחייב שאפשר לפזרת בהמה תמיינה, ואין כאן מעשה תמורה, ולא ידע שאינה יוצאה לחולין, ואם היה יודע שששתיהן קדושות, לא היה ממיר].

ובדומה לכך, גבי קדשים, טעה טעות דומה. ידע שקדשים אסורים לזרום, אלא, כאמור, ככלומר, סבור הוא שקדשים שנולד בהם מום נאכלין **בלא פדיון**, ואכללה. [ההשווואה היא, שבשתיהן ידע את עיקרי ההלכה, אלא שטעה בפרטיה]^[156]

גבי תמורה, וכי, ואילו גבי קדשים, לא וכי, על איסור מעילה,⁽¹⁵¹⁾ שהרי שוגג הוא!⁽¹⁵²⁾

ד. **רב ששת אמר:** **באומר,** אכנים לבית זה, ואקדמי, ושם אקדמי בהמה. ובדומה לכך, באומר אכנים לבית זה ואמיר. וכל זה היה מדעתה, בדעת צולחה,⁽¹⁵³⁾ ונכנים לבית, והмир והקדיש **שלא מדעתו**, שבעל מחשבות הוא ולא היה יודע מה היא אומר!

גבי תמורה, נתפסת התמורה, ולקי, אף על פי שהмир בלי ישוב הדעת. ואילו גבי קדשים, לא חלה הקדרשה, והקדש בטיעות הוא, ואם הקדיש בעלי מום, לא וכי, הוайл ולא חלה הקדשה כלל.

151. על פי השיטה מקובצת.

152. באוקימטה זו לא תיתכן לשנא אחרינא: גבי קדשים לא קדיש. שהרי קדיש ועומד הוא! תוט'.

153. על פי עולת שלמה.

154. כתבו התוט' [בשיטת מקובצת]: אלו האמוראים אינם חולקים, ומ"ר אמר חדא ומ"ר